

καυστηριάζω, καυστήριον, βλ. **καυτ-**.

καυστός ή καυτός, -ή, -όν (καίω), καμμένος, πυροκόκκινος, σε Ευρ.

Καύστριος, -α, -ον, αυτός που ανήκει ή προέρχεται από τον ποταμό Καύστρο (στη Λυδία), σε Αριστοφ.

καύσω, μέλ. του *καίω*.

καύσων, -ωνος, ό (καίω), φλόγωση, μεγάλη θερμότητα, σε Κ.Δ.

καυτήρ, -ήρος, ό (καίω), αυτός που καίει, σε Πίνδ.

καυτηριάζω, μέλ. *-άσω*, καυτηριάζω, καίω· μεταφ., στην Παθ., σε Κ.Δ.

καυτήριον, τό (καίω), σίδερο που καυτηριάζει, σε Λουκ., Κ.Δ.

καύτης, -ου, ό, = *καυτήρ*, σε Ανθ.

καυτός, -ή, -όν, άλλος τύπος του *καυστός*.

καυτός, κράση αντί *καὶ αὐτός*.

καυχάομαι, β' ενικ. *καυχᾶσαι* στα μεταγεν. ελλην.· μέλ. *-ήσομαι*, αόρ. α' *ἐγκαυχησάμην*, παρακ. *κεκαύχημαι*· (συγγενές προς το *αύχέω, εὔχομαι*)· μιλώ δυνατά, έχω δυνατή φωνή, σε Πίνδ.· *καυχιέμαι* ή *κομπάζω* για τον εαυτό μου, με απαρ., *παινεύομαι* ότι..., σε Ηρόδ.· με αιτ., *καμαρώνω* για κάτι, με αιτ., σε Κ.Δ.

καύχη, ή, = το επόμ., σε Πίνδ.

καύχημα, -ατος, τό (καυχάομαι), 1. καυχησιά, κομπασμός, κομπορημοσύνη, σε Πίνδ. 2. αντικείμενο καυχησιάς, σε Κ.Δ.

καυχήμων, -ον (καυχάομαι), κομπαστικός, καυχησιάρικος, σε Βάβρ.

καύχησις, -εως, ή (καυχάομαι), αιτία κομπασμού, σε Κ.Δ.

κάφαγιστεύσας, κράση αντί *καὶ ἐφαγιστεύσας*.

κάχάζω, Δωρ. μέλ. *καχαζῶ*, γελώ δυνατά, σε Σοφ., Θεόκρ. (ηχομιμ. λέξη, πρβλ. Λατ. *cachinnari*).

κάχασμός, ό, = *καγχασμός* (βλ. αυτ.), σε Αριστοφ.

κάχ-εξία, ή (ἔξις), κακή κατάσταση σώματος, αντίθ. προς το *εὐεξία*, σε Πλάτ. κ.λπ.

κάχ-ήμερος, -ον (ήμέρα), αυτός που διέρχεται άσχημες μέρες, άθλιος, σε Ανθ.

καχλάζω, αναδιπλ. του *χλάζω*, χρησιμ. μόνο στον ενεστ. και παρατ., *παφλάζω*, πέφτω, *τσαλαβουτώ*, *ρίχνω*, λέγεται για κρασί που ρίχνεται στην κούπα, σε Πίνδ.· λέγεται για τη θάλασσα, σε Αισχύλ., Θεόκρ.· με σύστ. αντ., *κύμα άφρον καχλάζον*, κύμα που άφριζε, σε Ευρ.

κάχληξ, -ηκος, ό, πετραδάκι στον πυθμένα, στην κοίτη των ποταμών· περιληπτικά, *χαλίκι*, σε Θουκ. (πιθαν. συγγενές προς το *χάλιζ*, Λατ. *calx, calculus*).

κάχ-ορμίσια, ή (όρμισις), ατυχής προσόρμιση, σε Ανθ.

κάχρϋς, -ϋος, ή, καψαλισμένο, καβουρντισμένο κριθάρι, από το οποίο φτιαχνόταν το κριθάρι του οποίου οι σπόροι γίνονταν στρογγυλοί με το τρίψιμο (*άλφιτα*), σε Αριστοφ.

κάχ-ύποπτος, -ον, αυτός που υποπτεύεται το κακό, φιλύποπτος, καχύποπτος, σε Πλάτ.

κάχ-υπότοπος, -ον, = το προηγ., σε Πλάτ.

κάω[ά], Αττ. αντί *καίω*, καίω.

κε, και πριν από φωνήεν γίνεται *κεν*, Επικ. και Ιων. αντί *άν*, Αιολ. και αρχ. Δωρ. *κᾶ*· πάντοτε εγκλιτικό.

κεάζω, Επικ. αορ. α' *κεᾶσα, κέασσα, ἐκέασσα* — Παθ., Επικ. αορ. α' *κεᾶσθην*· μτχ. παρακ. *κεκεασμένος*· *σχίζω, χωρίζω* ξύλο, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για κεραυνό, *τσακίζω, κομματιάζω, θρυμματίζω*, στο ίδ.· λέγεται για δόρυ, *κέασσε*

δὲ ὄστέα λευκά, σε Ομήρ. *Ιλ.*· (κεφαλή) ἀνδιχα κεάσθη, σχίσθηκε στα δύο, στο ίδ.

κέᾶρ, συνηρ. **κῆρ**, βλ. αυτ.

κεᾶται, κέᾶτο, Επικ. αντί *κεῖνται· ἔκειντο*, γ' πληθ. ενεστ. και παρατ. του *κεῖμαι*.

κεβλή-πῦρις (πῦρ), πουλί με κόκκινο κεφάλι, σε Αριστοφ.

κεγχριαῖος, -α, -ον (κέγχρος), αυτός που έχει το μέγεθος ενός σπυριού κεχριού, σε Λουκ.

κεγχρο-βόλοι, οἱ (βάλλω), αυτοί που σπέρνουν κέγχρους, σε Λουκ.

κέγχρος, ὁ, κέχρι, σε Ησιόδ., Ηρόδ. κ.λπ. **I.** λέγεται για το μεμονωμένο σπυρί, σε Ηρόδ. **II.** οτιδήποτε σε μικρούς σπόρους, όπως τα αβγά του ψαριού, στον ίδ.

κεγχρώματα, -ων, τά, πράγματα στο μέγεθος των σπόρων του κεχριού, στον Ευρ. τρύπες στη στεφάνη της ασπίδας, μέσα από τις οποίες ο στρατιώτης μπορούσε να δει τον εχθρό, χωρίς να αποκαλύπτει το πρόσωπό του.

κεδάννῦμι, ποιητ. αντί *σκεδάννυμι*, Επικ. αορ. *ἀ' ἐκέδασσα*, Παθ. *ἐκεδάσθην*· σπάζω στα δυο, διασπώ, διασκορπώ, σε Όμηρ. — Παθ., *κεδασθείσης ὑσμίνης*, όταν διασπάσθηκε η μάχη, δηλ. τα αντίπαλα στρατόπεδα δεν ήταν πλέον παρατεταγμένα, σε Ομήρ. *Ιλ.*

κεδνός, -ή, -όν, I. 1. προσεκτικός, επιμελής, φιλόπονος, φρόνιμος, συνετός, σε Όμηρ., Αισχύλ., Ευρ. **2.** Παθ., επιμελημένος, αγαπητός, περιποιημένος, σε Όμηρ. **II.** λέγεται για πράγματα, *κεδν' ἰδυῖα*, που γνωρίζει τα καθήκοντά της, σε Ομήρ. *Οδ.*· κ. *φροντίς, βουλευματα*, φρόνιμος, σοφός, σε Αισχύλ.· λέγεται για νέα, ειδήσεις, καλός, χαρούμενος, στον ίδ.

κεδρία, Ιων. **-ή, ἡ**, ρητίνη από κέδρο ή λάδι, σε Ηρόδ.

κέδρῖνος, -η, -ον, λέγεται για τον κέδρο, σε Ομήρ. *Ιλ.*, Ευρ.

κέδρος, ἡ, I. ο κέδρος, το δέντρο, Λατ. *cedrus*, σε Ομήρ. *Οδ.*, Ηρόδ. **II.** οτιδήποτε φτιαγμένο από ξύλο κέδρου· κέδρινη κάσα, σε Ευρ.· κέδρινο κιβώτιο σαν κυψέλη μελισσών, σε Θεόκρ. **III.** λάδι από κέδρο, σε Λουκ.

κεδρωτός, -ή, -όν, φτιαγμένος από ή διακοσμημένος με κέδρο, σε Ευρ.

κέεσθαι, κέεται, Ιων. αντί *κεῖσθαι, κείται*, απαρ. και γ' ενικ. του *κεῖμαι*.

κειάμενος, Επικ., *μτχ.* Μέσ. αορ. *ἀ' του καίω· κείαντες*, πληθ., *μτχ.* ή *Ενεργ.* αορ. *ἀ'.*

καῖθεν, κείθι, Ιων. και Επικ. αντί *ἐκείθεν*, εντεύθεν, έκτοτε, από τότε κι έπειτα, *ἐκείθι*, εκεί.

κεῖμαι, κείσαι, κείται, Ιων. *κέεται*· πληθ. *κεῖνται*, Ιων. *κέᾶται*, Επικ. επίσης *κέονται*· προστ. *κεῖσο, κείσθω*· υποτ., γ' ενικ. *κέηται*, Επικ. *κῆται*· ευκτ.

κειοίμην, απαρ. *κεῖσθαι*, Ιων. *κέεσθαι*· *μτχ.* *κείμενος*, παρατ. *ἐκείμην*, Επικ.

κείμην, Επικ. γ' ενικ. *κέσκετο*, Ιων. γ' πληθ. *έκέατο*, Επικ. *κέατο, κείατο*· μέλ.

κείσομαι, Δωρ. *κεισεῦμαι*. **I. 1.** Ριζική σημασία, είμαι τοποθετημένος (χρησιμ. ως Παθ. στο *τίθημι*), και ομοίως, είμαι πλαγιασμένος, ξαπλωμένος, σε Όμηρ. κ.λπ.· *ὁ δ' ἐπ' ἔννεα κείτο πέλεθρα*, ήταν ξαπλωμένος σε έκταση εννέα

πλέρων, σε Ομήρ. *Οδ.*· *κειμένω ἐπεμπεδᾶν*, τον κλωτσά ενώ αυτός είναι κάτω, σε Αριστοφ. **2.** κοιμάμαι, αναπαύομαι, σε Όμηρ. κ.λπ.· επίσης, στέκομαι αδρανής, κάθομαι ήσυχος, στον ίδ.· *ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεις κείμην*,

λέγεται για τον Οδυσσέα κάτω από την κοιλιά του κριαριού, σε Ομήρ. *Οδ.*· *κακὸν κείμενον*, κακό που «κοιμάται», σε Σοφ. **3.** είμαι άρρωστος ή τραυματισμένος, βρίσκομαι σε άθλια κατάσταση, σε Όμηρ., Σοφ. κ.λπ.·

βρίσκομαι στο έλεος του εχθρού, σε Αισχύλ. **4.** κείμαι νεκρός, όπως το Λατ. *jacere*, σε Όμηρ., Ηρόδ., Τραγ. **5.** είμαι παραμελημένος, λέγεται για άταφο

σώμα, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως επίσης, λέγεται για τόπους, κείμαι σε ερείπια, σε Αισχύλ. **6.** λέγεται για παλαιστές, είμαι ηττημένος, στον ιδ., Αριστοφ. **II.** λέγεται για τόπους, βρίσκομαι, είμαι τοποθετημένος, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ. **III.** κείμαι, είμαι αποθηκευμένος, λέγεται για αγαθά, περιουσία, σε Όμηρ.· επίσης λέγεται για πράγματα αφιερωμένα στους θεούς, σε Ηρόδ.· όπως επίσης και για χρήματα, *κείμενα*, που έχουν εναποτεθεί, στον ιδ. **IV.** είμαι ορισμένος, *κείται άεθλον*, σε Ομήρ. Ιλ.· *όπλων έκειτ' άγων πέρι*, σε Σοφ. **2.** λέγεται για νόμους, *κείται νόμος*, ο νόμος έχει τεθεί, σε Ευρ., Θουκ.· *οί νόμοι οί κείμενοι*, οι ορισμένοι νόμοι, σε Αριστοφ.· *κείται ζημία*, η ποινή είναι ορισμένη από το νόμο, σε Θουκ. **3.** χρησιμοποιείται για ονόματα, αποδίδεται το όνομα, σε Ηρόδ., Ξεν. **V. 1.** μεταφ., *πένθος ένι φρεσί κείται*, οδύνη βαραίνει την καρδιά μου, σε Ομήρ. Οδ.· *ταύτα θεών έν γούνασι κείται*, δηλ. αυτά τα πράγματα βρίσκονται στη δικαιοδοσία των θεών, αν θα δοθούν ή όχι, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** *κείσθαι έν τινι*, εναπόκεινται εξ ολοκλήρου ή εξαρτώνται από εκείνον, σε Πίνδ.· *θεῶ κείμεθα*, σε Σοφ. **3.** είμαι τέτοιου είδους, σε Ηρόδ., Αισχύλ.· απλώς, βρίσκομαι, είμαι, *νεϊκος κ. τισι*, υπάρχει διαμάχη μεταξύ τους, σε Σοφ.

κειμήλιον, τό (κείμαι), οτιδήποτε φυλάσσεται ως πολύτιμο αντικείμενο, θησαυρός, οικογενειακό κειμήλιο, ενθύμιο, σε Όμηρ., Ηρόδ., Σοφ., Ευρ.

κειμᾶν, Δωρ. και ποιητ. αντί *έκειμην*, παρατ. του *κείμαι*.

κείνος, -η, -ο, Ιων. και ποιητ. αντί *έκείνος*· *κείνη*, μέσω αυτού του τρόπου, σε Ομήρ. Οδ.· *κείνωσ*, με αυτό τον τρόπο, σε Ηρόδ.

κεινός, -ή, -όν, Ιων. και ποιητ. αντί *κενός*.

Κείος, βλ. **Κέος**.

κειρία, ή, I σχοινί ή μιάντας κρεβατιού, Λατ. *instita*, σε Αριστοφ. **II.** στον πληθ., σάβανα, επίδεσμοι, νεκρικά ρούχα, σε Κ.Δ.

κειρύλος, ό, βλ. **κηρύλος**.

κείρω, μέλ. *κερωῶ*, Ιων. *κερέω*· αόρ. *ά' έκειρα*, Ιων. *έκερσα*· παρακ. *κέκαρκα* — Μέσ., μέλ. *κεροῦμαι*, αόρ. *ά' έκειράμην*, Επικ. *έκερσάμην* — Παθ., αόρ. *ά' μτχ. κερθείς*· υποτ. αορ. *β' κᾶρῆ*, απαρ. *κᾶρῆναι*, μτχ. *καρείς*· παρακ.

κέκαρμαι· **I.** κόβω τα μαλλιά κάποιου, κόβω τα μαλλιά μου, όπως σε ένδειξη βαρύ θρήνου, σε Όμηρ., Ευρ. κ.λπ. — Παθ. *βοστρύχους κεκαρμένος*, έχοντας

κόψει τις μπούκλες των μαλλιών κάποιου, σε Ευρ.· *κεκάρθαι τας κεφαλάς*, έχοντας τα κεφάλια κουρεμένα, ως ένδειξη πένθους, σε Ηρόδ.· λέγεται για τα

μαλλιά, αποκόπτομαι, σε Πίνδ. **II.** κόβω ή λαξεύω, σε Ομήρ. Ιλ.· *ύλην*, σε

Σοφ. **III.** λεηλατώ χώρα, μέσω του κοψίματος των σοδειών και των

καρποφόρων δέντρων, σε Ηρόδ., Θουκ. — Παθ., λέγεται για χώρα,

λεηλατούμαι, σε Θουκ. — Μέσ., *Άρης πλάκα κερσάμενος*, έχοντας καθαρίσει την πεδιάδα (με το να αφανίσει τους άνδρες), σε Αισχύλ. **IV.** γενικά,

καταστρέφω, και ομοίως· **1.** σχίζω, κατασπαράζω, τρώω αδηφάγα, Λατ.

deparasci, λέγεται για θηρία, σε Όμηρ.· *έκειρε πολύκερων φόνον*, δηλ.

κατέσφαξε πολλά κερασφόρα ζώα, σε Σοφ. **2.** λέγεται για τους μνηστήρες,

καταναλώνω, δαπανώ, σπαταλώ την περιουσία κάποιου, σε Ομήρ. Οδ.

κείς, κράση αντί *και είς*.

κειῖσε, επίρρ., Ιων. και Επικ. αντί *έκεισε*, προς τα εκεί.

κεισεῦμαι, Δωρ. αντί *κείσομαι*, μέλ. του *κείμαι*.

κεισο, κείσθω, β' και γ' ενικ. προστ. του *κείμαι*.

κείω, εφετικό του *κείμαι*, *βῆ δ' ύμεναι κείων*, πήγε να ξαπλώσει, πήγε για ύπνο, σε Ομήρ. Οδ.· *ύομεν κείοντες*, σε Ομήρ. Ιλ.

κείω, σχίζω, ξεσχίζω, ριζικός τύπος του *κεάζω*, σε Ομήρ. Οδ.

κεκᾶδήσομαι, Επικ. Παθ. μέλ. του *κῆδω*.

κεκᾶδήσω, Επικ. μέλ. του *χάζω*.

κεκαδμένος, Δωρ. μτχ. παρακ. του *καίνυμαι*.

κέκᾶδον, Επικ. μτχ. αορ. β' του *χάζω*.

κεκάδοντο[ᾶ], γ' πληθ. Επικ. αορ. β' του *χάζομαι*.

κεκάλυμμαι, Παθ. παρακ. του *καλύπτω*· *κεκάλυπτο*, γ' ενικ. Επικ. υπερσ.

κέκᾶμον, Επικ. αορ. β' του *κάμνω*· *κεκάμω*, υποτ.· γ' πληθ. *κεκάμωσι*.

κέκᾶμον, Επικ. αορ. β' του *κάμνω*· — **κεκάμω**, υποτ.· γ' πληθ. **κεκάμωσι**.

κεκάρθαι, απαρ. Παθ. παρακ. του *κείρω*· *κεκαρμένος*, μτχ.

κέκασμαι, παρακ. του *καίνυμαι*· γ' ενικ. Επικ. υπερσ. *κέκαστο*· μτχ.

κεκασμένος.

κέκαυμαι, Παθ. παρακ. του *καίω*.

κεκᾶφῶς, μτχ. Επικ. παρακ. με ενεστ. σε αχρηστία, που βρίσκεται μόνο στη φράση *κεκαφῶς θυμοῦ*, εκπνέοντας την ζωή του, Λατ. *animam agens*, σε Όμηρ.· συνήθως αναφέρεται στο *κάπτω*.

κεκεύθει, γ' ενικ. Επικ. υπερσ. του *κείθω*.

κέκλαυμαι, Παθ. παρακ. του *κλαίω*.

κεκλέᾳται, Ιων. γ' πληθ. παρακ. Παθ. του *καλέω*.

κέκλειμαι και κέκλεισμαι, Παθ. παρακ. του *κλείω* (*κλείνω*).

κέκλετο, γ' ενικ. Επικ. αορ. β' του *κέλομαι*.

κεκλήατο, Ιων. γ' πληθ. υπερσ. του *καλέω*.

κέκληγα, παρακ. του *κλάζω*· μτχ. **κεκληγώς**, με Επικ. πληθ. *κεκλήγοντες*.

κέκληκα, Ενεργ. παρακ. του *καλέω*· **κέκλημαι**, παρακ. Παθ.· ευκτ. *κεκλήμην*.

κεκλίᾳται, Ιων. αντί *κέκλινται*, γ' πληθ. Παθ. παρακ. του *κλίνω*.

κέκλικά, παρακ. του *κλίνω*· **κέκλίμαι**, Παθ. **κέκλίτο**, Επικ. γ' ενικ. Παθ. υπερσ.

κεκλόμενος, Επικ. μτχ. αορ. β' του *κέλομαι*.

κέκλοφα, παρακ. του *κλέπτω*.

κέκλυθι, κέκλυττε, ποιητ. β' ενικ. και πληθ. αορ. β' του *κλύω*.

κέκλυσμαι, Παθ. παρακ. του *κλύζω*.

κέκμηκα, παρακ. του *κάμνω*· Επικ. μτχ. **κεκμηώς**, -ῶτος.

κέκομμαι, Παθ. παρακ. του *κόπτω*.

κεκονιάμαι, Παθ. παρακ. του *κονιάω*.

κεκνυμένος, μτχ. παρακ. Παθ. του *κονίω*· **κεκόνιτο**, Επικ. γ' ενικ. υπερσ.

κεκοπώς, παρακ. μτχ. του *κόπτω*.

κεκόρημαι, Ιων. αντί *κεκόρεσμαι*, Παθ. παρακ. του *κορέννυμι*.

κεκορηώς, δυικ. -ῆότε, μτχ. Ενεργ. αμτβ. παρακ. του *κορέννυμι*.

κεκόρυθμαι, Επικ. Παθ. παρακ. του *κορύσσω*.

κεκοτηώς, Επικ. μτχ. παρακ. του *κοτέω*.

κεκράνται, -αντο, Επικ. γ' πληθ. παρακ. και υπερσ. του *κραίνω*.

κέκρᾶγα, παρακ. του *κράζω*.

κέκραγμα, -ατος, τό, κραυγή, αλαλαγμός, ιαχή, σε Αριστοφ.

κεκραγμός, ό, = το προηγ., σε Ευρ.

κεκράκτης, -ου, ό, κράκτης, σε Αριστοφ.

κέκρᾶμαι, Παθ. παρακ. του *κεράννυμι*.

κεκραξι-δάμας, -αντος, ό (**κέκραγα, δαμάω**), αυτός που υπερνικά όλους στα σκουζιματα, «σαματατζής», «φωνακλάς», σε Αριστοφ.

κεκράξομαι, Αττ. μέλ. του *κράζω*.

κεκρασπεδῶσθαι, απαρ. Παθ. παρακ. του *κρασπεδόομαι*.

κέκραχθι, προστ. του *κέκραγα*, παρακ. του *κράζω*.

κέκρῖγα, παρακ. του κρίζω.

κέκρῖκα, κέκρῖμαι, Ενεργ. και Παθ. παρακ. του κρίνω.

κεκρότᾱμαι, Δωρ. Παθ. παρακ. του κροτέω.

Κέκροψ, -οπος, ὁ, Ι. μυθικός βασιλιάς της Αθήνας, σε Ηρόδ. **II. 1.** επίθ.

Κεκρόπιος, -α, -ον, Κεκροπικός, Αθηναϊκός, *πέτρα Κ.*, η Ακρόπολη, σε Ευρ.· (επίσης, απλώς **Κεκροπία**, ἡ, που χρησιμοποιείται για την ίδια την Αθήνα, στον ίδ.)· *Κ. χθών*, η Αττική, στον ίδ.· **Κεκρόπιοι, οἱ**, οι Αθηναῖοι, σε Ανθ. **2.** θηλ. **Κεκροπίς**, όνομα φυλής, σε Αριστοφ. **3.Κεκροπίδαι, οἱ**, οι Αθηναῖοι, σε Ηρόδ., Ευρ.

κέκρυμμαι, Παθ. παρακ. του κρύπτω.

κεκρύφᾱλος[ῦ], ὁ (κρύπτω), Ι. 1. δικτυοειδής γυναικείος κεφαλόδεσμος, για να μαζεύει τα μαλλιά, Λατ. *reticulum*, σε Ομήρ. Ιλ., Ανθ. **2.** μέρος του χαλιναριού των αλόγων, σε Ξεν. **II.** μάρσιπος ή «κοιλιά» κυνηγετικού διχτυού, στον ίδ., σε Πλούτ.

κεκρύφεται[ῦ], Ιων. γ' πληθ. Παθ. παρακ. του κρύπτω.

κέκτημαι, παρακ. του κτάομαι.

κεκύθωσι[ῦ], γ' πληθ. Επικ. αναδιπλ. υποτ. αορ. β' του κεύθω.

κεκύλισμαι, Παθ. παρακ. του κύλινδω.

κελᾱδαινός, -ή, -όν, ηχηρός, θορυβώδης, σε Ομήρ. Ιλ.· επίθ. της Ἄρτεμης,

από το θόρυβο του κυνηγιού, σε Όμηρ.· Δωρ. **κελαδεννός**, σε Πίνδ.

κελᾱδέω, μέλ. -ήσω, ποιητ. αορ. α' *κελάδησα*· (*κέλαδος*)· **I. 1.** ηχώ όπως νερό που ρέει ορμητικά, Χρησμ. παρά Αισχίν.· φωνάζω δυνατά, σαν επευφημία, σε Ομήρ. Ιλ.· *κ. παιᾶνα*, ψάλλω τον ηχηρό παιάνα, σε Ευρ. **2.** λέγεται για διαφόρους ήχους, βγάζω δυνατή φωνή, κραυγάζω δυνατά, σε Αισχύλ., Αριστοφ. κ.λπ.· λέγεται για κουδούνια, κουδουνίζω, ηχώ, σε Ευρ.· λέγεται για τον αυλό, *κ. φθόγγον κάλλιστον*, στον ίδ. **II.** μτβ., ψάλλω για κάτι, εξυμνώ μεγαλόφωνα, *τινά*, σε Πίνδ., Ευρ. κ.λπ.

κελάδημα, -ατος, τό, ορμητικός ήχος, σε Ευρ., Αριστοφ.

κελᾱδητις, -ιδος, ἡ, αυτή που ηχεί δυνατά, σε Πίνδ.

κέλαδος, ὁ, Ι. ήχος σαν από ορμητικά νερά· δυνατός ήχος, βοή, ουρλιαχτό, κραυγές, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** δυνατή καθαρή φωνή, κραυγή, ιαχή, σε Αισχύλ., Σοφ. κ.λπ. **III.** ο ήχος της μουσικής, σε Ευρ.

κελάδω, Επικ. τύπος του *κελαδέω*, χρησμ. μόνο στη μτχ., θορυβώδης, βρυχώμενος, σε Όμηρ., Θεόκρ.

κελαιν-εγγής, -ές, αυτός που έχει μαύρη (δηλ. αιματοβαμμένη) λόγχη, σε Πίνδ.

κελαι-νεφής, -ές, συγκοπτ. αντί *κελαινο-νεφής* (*νέφος*), μαύρος με σύννεφα, λέγεται για το Δία, σκεπασμένος με μαύρα σύννεφα, τυλιγμένος σε σύννεφα, σε Όμηρ.· γενικά, μελανόχρωμος, *αἷμα*, στον ίδ.· *πεδίον κ.*, μαύρο, πλούσιο έδαφος, σε Πίνδ.

κελαινό-βρωτος, -ον, μαύρος και αιματηρός κατά τη βρώση, σε Αισχύλ.

κελαινόομαι, Παθ., γίνομαι μαύρος ή σκοτεινός, σε Αισχύλ.

κελαινός, -ή, -όν, μαύρος, μελαψός, σκοτεινός, ζοφερός, σε Όμηρ. κ.λπ.

κελαινο-φαής, -ές (φάος), αυτός που φωτίζει αμυδρά, *ῥρφνα κ.*, το σκοτεινό λυκόφως, σε Αριστοφ.

κελαινό-φρων, -ον (φρήν), κακόκαρδος, κακόψυχος, σε Αισχύλ.

κελαινό-χρως, -ωτος, ὁ, ἡ, μελανόχρωμος, σε Ανθ.

κελαιν-ώπας, -α, ὁ (ῶψ), αυτός που έχει μαύρο πρόσωπο, μελαψός, ζοφερός, ανήλιαγος, σε Σοφ.· θηλ. *κελαινώπις*, σε Πίνδ.

κελαιν-ώψ, -ῶπος, ὁ, ἡ, = το προηγ., σε Πίνδ.

κελᾶρύζω, Δωρ. αορ. *ἀ' κελάρυζα*: μουρμουρίζω, βουίζω, λέγεται για τρεχούμενο νερό, σε Όμηρ.: Δωρ. γ' ενικ. *κελάρυσδε*, σε Θεόκρ.

κελέβη, ἦ, ποτήρι, στάμνα, λαγήνη, λεκάνη, σε Θεόκρ.

κελέοντες, -ων, οἱ, τα δοκάρια του ὀρθίου ιστίου, μεταξύ των οποίων τεντωνόταν το πανί, σε Θεόκρ. (ἀγν. προέλ.).

κελευθήτης, -ου, ὁ, οδοιπόρος, σε Ανθ.

κελευθο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που κατασκευάζει οδούς, σε Αισχύλ.

κελευθο-πόρος, ὁ, οδοιπόρος, σε Ανθ.

κέλευθος, ἦ, ετερογ. πληθ., *κέλευθα*, **I**. δρόμος, οδός, πορεία, σε Όμηρ. κ.λπ.· *ὕγρα κέλευθα*, λέγεται για τη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ.· *ἀνέμων κέλευθα* ἢ *κέλευθοι*, σε Όμηρ.· *ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι*, δηλ. η νύχτα και η μέρα ακολουθούν στενά η μια την άλλη, σε Ομήρ. Οδ.· *ἄρκτου*

στροφάδες κ., οι πορείες τους ἢ οι τροχιές τους, σε Σοφ. **II**. 1. ταξίδι, διαδρομή, θαλασσινή πορεία, σε Όμηρ.· *πολλή κ.*, δηλ. μεγάλη απόσταση, σε Σοφ. **2**. αποστολή, εξερεύνηση, σε Αισχύλ. **III**. τρόπος βαδίσματος, βάδισμα, περπάτημα, βηματισμός, σε Ευρ.· μεταφ., τρόπος ζωής, σε Αισχύλ., Ευρ.

κέλευσμα ἢ **κέλευμα**, -ατος, τό (κελεύω), διαταγή, προσταγή, κέλευσμα, σε Αισχύλ., Σοφ. κ.λπ.· κάλεσμα, πρόσκληση, κλήτευση, σε Αισχύλ.· πρόσταγμα στη μάχη, σε Ηρόδ.· επίσης, το κέλευσμα του *κελευστοῦ* (βλ. αυτ.) που ἔδινε το πρόσταγμα στους κωπηλάτες, *ἀπὸ ἐνός κελύσματος*, από ένα πρόσταγμα, σε Θουκ.· *ἐκ κελύσματος*, κατά το πρόσταγμα, σε Αισχύλ.

κελευσμός, ὁ (κελεύω), διαταγή, προσταγή, σε Ευρ.

κελευσμοσύνη, ἦ, Ιων. αντί *κέλευσμα*, σε Ηρόδ.

κελευστής, -οῦ, ὁ (κελεύω), κελευστής στο πλοίο, ο οποίος ἔδινε τον ρυθμό στους κωπηλάτες, σε Ευρ., Θουκ.

κελευστός, -ῆ, -όν (κελεύω), διατεταγμένος, προσταγμένος, σε Λουκ.

κελευτιάω, θαμιστικό του *κελεύω*, ὅπως *πνευστιάω* από το *πνέω*, που χρησιμ. μόνο στη Επικ. μτχ. *κελευτιόωντε* (δυϊκός), συνεχῶς παροτρύνοντας (τους ἄνδρες), σε Ομήρ. Ιλ.

κελεύω, Επικ. παρατ. *κέλευον*, μέλ. -σω, Επικ. απαρ. -σέμεναι· αόρ. *ἀ' ἐκέλευσα*, Επικ. *κέλ-*· παρακ. *κεκέλευκα* — Παθ., αόρ. *ἀ' ἐκελεύσθην*, παρακ. *κεκέλευσμαι*· (*κέλομαι*)· κινῶ προς τα μπρος, παρακινῶ, ωθῶ, προτρέπω, ενθαρρύνω, προσκαλῶ, παραγγέλλω, διατάζω, σε Όμηρ. κ.λπ.· με αιτ. προσ. και απαρ., διατάζω κάποιον να κάνει, σε Ομήρ. Ιλ.· (επίσης με δοτ. προσ., σε Όμηρ.)· με αιτ. προσ. και πράγμ., *τί με ταῦτα κελεύεις* (ενν. *ποιεῖν*)· επίσης με αιτ. προσ. μόνο, *θυμός με κελεύει* (ενν. *φείδεσθαι*), σε Ομήρ. Οδ.· *ἐκέλευσε τοὺς ἑνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην*, τους διέταξε (να κινηθούν) εναντίον του, τους πρόσταξε να τον συλλάβουν, σε Ξεν.· με αιτ. πράγμ. μόνο, εξουσιάζω ένα πράγμα, σε Αισχύλ.· Παθ., *τὸ κελυόμενον*, τὰ -να, διαταγές, προσταγές, σε Ξεν.

κελέων, ὁ, ἀχρηστ. ενικ. του *κελέοντες*, βλ. αυτ.

κέλης, -ητος, ὁ (κέλλω), **I**. ταχύς ἵππος, ἄλογο ιππασίας, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ. **II**. ταχύπλοο πλοιάριο με σειρά από κουπιά, ελαφρῦ πλοιάριο, Λατ. *celox*, σε Ηρόδ., Θουκ.

κελήσομαι, μέλ. του *κέλομαι*.

κελητίζω, μέλ. -ίσω (*κέλης*), ιππεύω, επιβαίνω σε ἄλογο, λέγεται για κάποιον που ιππεύει ένα ἢ περισσότερα ἄλογα και αναπηδᾶ από το ένα στο ἄλλο, σε Ομήρ. Ιλ.

κελήτιον, τό, υποκορ. του *κέλης* **II**, σε Θουκ.

κέλλω, μέλ. *κέλσω*, αόρ. *ἀ΄ ἔκελσα*. **I.** οδηγώ προς, *νῆα κέλσαι*, τραβῶ πλοίο στην ξηρά, έρχομαι στην ακτή, Λατ. *appellere*, σε Ομήρ. Οδ.· μεταφ., *Άργει κ. πόδα*, σε Ευρ. **II.** αμτβ., λέγεται για πλοία και ναύτες, έρχομαι στην ακτή, ελλιμενίζομαι, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ. κ.λπ.· μεταφ., *πᾶ ποτε κέλσαντ΄*, σε ποιο λιμάνι κατέφθασαν; σε Αισχύλ.· *πᾶκέλσω*; πού θα βρω ένα λιμάνι; σε Ευρ. **κέλομαι**, Επικ. β΄ ενικ. *κέλειαι*· προστ. *κελέσθω*, -εσθε, ευκτ. -οίμην, απαρ. -εσθαι· Επικ. παρατ. *κελόμην*, Δωρ. β΄ ενικ. *έκέλευ*, Επικ. γ΄ κέλετο· μέλ. *κελήσομαι*, αόρ. *ἀ΄ έκέλήσατο*, *κελήσατο*, σε Πίνδ.· Επικ. γ΄ ενικ. αορ. β΄ *έκέκλετο*, *κέκλετο*· ευκτ. *κεκλοίμην*· μτχ. *κεκλόμενος*. **I.** παρακινώ, προτρέπω, παροτρύνω, διατάζω, σε Όμηρ.· συντάσσεται όπως το *κελεύω*. **II.** περίπου ίδιο με το *καλέω*, *καλώ*, *φωνάζω*, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, *φωνάζω* για βοήθεια, σε Σοφ. **2.** αποκαλώ, ονοματίζω, σε Πίνδ.

κελτιστί, επίρρ., στη γλώσσα των Κελτών, σε Λουκ.

Κελτοί, οί, οι Κέλτες, σε Ηρόδ., Ξεν.· απ' όπου, **Κελτικός**, -ή, -όν, Κελτικός, Γαλατικός, θηλ. **Κελτίς**, -ίδος, σε Ανθ.

κελύφᾶνον[ῶ], τό, κέλυφος, σε Λουκ.

κέλυφος, -εος, τό, 1. θήκη, θηκάρι, φλοιός, περιβλημα, σε Αριστ.· βαθούλωμα του ματιού, σε Ανθ. **2.** μεταφ., λέγεται για γηρασμένους δικαστές, *άντωμοσιῶν κελύφη*, σε Αριστοφ.· λέγεται για τη βάρκα γέρου ανθρώπου, η οποία λειτουργεί σαν και το φέρετρό του, σε Ανθ. (αμφίβ. προέλ.).

κέλωρ, -ωρος, ό, γιος, σε Ευρ. (άγν. προέλ.).

κεμάς, -άδος, ή, μικρό, νέο ελάφι, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης *κεμμάς*, σε Ανθ. (άγν. προέλ.).

κεν, πριν από φωνήεν αντί *κε*.

κεν-αγγής, -ές (κενός, ἄγγος), αυτός που αδειάζει αγγεία· αυτός που ενισχύει τον λιμό, σε Αισχύλ.

κενανδρία, ή, έλλειψη ανδρών, πολιτεία με λίγους κατοίκους, σε Αισχύλ.

κέν-ανδρος, -ον (άνήρ), άδειος από ανθρώπους, ερημωμένος, σε Αισχύλ., Σοφ.

κεν-αυχής, -ές, βλ. [κενε-αυχής](#), σε Ανθ.

κενε-αυχής, -ές (αύχή), κενόδοξος, μάταιος, σε Ομήρ. Ιλ.

κενέβρειος, -ον = *νεκριμαῖος*, νεκρός· *κενέβρεια*, *τά*, θνησιμαίο ψοφίμι, βορά σκύλου, σε Αριστοφ. (άγν. προέλ.).

κεν-εμβᾶτέω, μέλ. *-ήσω*, περπατώ στο κενό, εμβαίνω στο κενό, σε Πλούτ., Λουκ.

κενεό-φρων, -ον (φρήν), ματαιόφρων, σε Θεογν., Πίνδ.

κενεών, -ῶνος, ό (κενός), **I.** κοίλωμα μεταξύ των πλευρών και του ισχίου, λαγόνια, σε Όμηρ., Ξεν. **II.** κάθε κοιλότητα ή οπή, σε Ανθ.

κεν-οδοντίς, -ίδος, ή (όδούς), ανυπαρξία δοντιών, σε Ανθ.

κενολογέω, μέλ. *-ήσω*, μιλώ μάταια, φλυαρώ, σε Αριστ.

κενο-λόγος, -ον (λέγω), αυτός που φλυαρεί, μιλάει ανόητα.

κενός, Ιων. και ποιητ. **κεινός, -ή, -όν**· Επικ. επίσης **κενεός, -ά, -όν**. **I. 1.**

λέγεται για πράγματα, κενός, άδειος, αντίθ. προς το *πλέω* ή *πλήρης*, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ. **2.** μεταφ., μάταιος, άδειος, *κενά εϋγματα*, σε Ομήρ. Οδ.· κ. *έλπεις*, σε Αισχύλ. κ.λπ.· με επιρρ. χρήσεις, ουδ. πληθ., *κενεά πνεύσας*, σε Πίνδ.· *διά κενής*, χωρίς σκοπό, μάταια, σε Αριστοφ., Θουκ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, **1.** με γεν., κενός, στερημένος, ενδεής, *τοῦ νοῦ, φρενῶν*, σε Σοφ.· *συμμάχων*, σε Ευρ. **2.** αυτός που έχει άδεια χέρια, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.· στερημένη από το σύντροφό της, *λέαινα*, σε Σοφ.· ενδεής από πνεύμα, «αερόμυαλος», στον ίδ., Αριστοφ. **III.** συγκρ. και υπερθ. *κενώτερος, -ώτατος*, σε Πλάτ. κ.λπ.

κενο-τᾶφέω, μέλ. -ήσω (τάφος), τιμώ με άδειο μνημείο, σε Ευρ.

κενο-τάφιον, τό (τάφος), άδειος τάφος, κενοτάφιο, σε Ξεν.

κενότης, -ητος, ή (κενός), ματαιότητα, κενότητα, σε Πλάτ.

κενοφροσύνη, ή, κενότητα, ρηχότητα μυαλού, σε Πλούτ.

κενό-φρων, -ον (φρήν), αυτός που έχει άδειο κεφάλι, σε Αισχύλ.

κενο-φωνία, ή (φωνέω), μάταιη συζήτηση, φλυαρία, σε Κ.Δ.

κενόω, Ιων. και ποιητ. **κειν-**· μέλ. -ώσω, αόρ. α΄ *έκένωσα* — Παθ., αόρ. α΄ *έκενώθην*, παρακ. *κεκένωμαι*, Ιων. *κεκείνωμαι*· (κενός)· **I.** κενώνω, αδειάζω, αντίθ. προς το *πληρώω*, σε Αισχύλ., Ευρ. κ.λπ.· με γεν., αδειάζω από κάτι — Παθ., αδειάζομαι, εκκενώνομαι, γίνομαι ή απομένω άδειος, σε Σοφ.· *ές τὸ κενούμενον*, στο μέρος που συνεχώς αφήνεται άδειο, σε Θουκ.· με γεν., *κεκείνωμένος πάντων*, απογυμνωμένος από τα πάντα, σε Ηρόδ. **2.** εκκενώνω μέρος με το να εγκαταλείψω, το αφήνω στη τύχη του, σε Ευρ. **II.** μεταφ., κάνω κάτι κενό, θεωρώ κάποιον μηδαμινής αξίας, δεν υπολογίζω, αψηφώ, σε Κ.Δ. — Παθ., είμαι ή γίνομαι κενός, στο ίδ.

κένσαι, Επικ. απαρ. αορ. α΄ του *κεντέω*.

κέντᾶσε, Δωρ. και ποιητ. γ΄ ενικ. αορ. του *κεντέω*.

Κενταύρειος, -α, -ον, αυτός που χαρακτηρίζει τους Κενταύρους, σε Ευρ.

Κενταυρίδης, -ου, ό, αυτός που ανήκει ή προέρχεται από τους Κενταύρους, *ίππος κ.*, θεσσαλικό άλογο, σε Λουκ.

Κενταυρικός, -ή, -όν, όπως ένας Κένταυρος, δηλ. τραχύς, βίαιος, κτηνώδης, ζώωδης· επίρρ. -κώς, σε Αριστοφ.

Κενταυρο-μάχια, ή (μάχη), μάχη ανάμεσα στους Κενταύρους, σε Πλούτ.

Κενταυρο-πληθής, -ές, γεμάτος από Κενταύρους, σε Ευρ.

Κένταυρος, ό (κεντέω), ο Κένταυρος· **I.** οι Κένταυροι ήταν βάρβαρη θεσσαλική φυλή, μεταξύ του Πηλίου και της Όσσας, η οποία εξολοθρεύτηκε στον πόλεμο με τους γείτονές της τους Λαπίθες, σε Ομηρ. **II.** στους μεταγεν. Ποιητές, είναι τέρατα με διπλή μορφή, μισοί άνθρωποι και μισοί άλογα, σε Πίνδ. κ.λπ.

κεντεύω = *κεντέω* 3, σε Ηρόδ.

κεντέω, μέλ. -ήσω, αόρ. α΄ *έκέντησα*, Επικ. απαρ. *κένσαι* (όπως αν προερχόταν από το *κέντω*)· **1.** τρυπώ, κεντώ, τσιμπώ, κεντρίζω με βούκεντρο, σπιρουνιάζω, σε Ομήρ. Ιλ., Αριστοφ. **2.** λέγεται για σφήκες και μέλισσες, τσιμπώ, σε Αριστοφ., Θεόκρ. **3.** γενικά, σουβλίζω, σφάζω, τσιμπώ, σε Πίνδ., Σοφ. κ.λπ.· *βασανίζω*, σε Ξεν.· μεταφ., *σὺν δόλω κ.*, μαχαιρώνω στο σκοτάδι, σε Σοφ.

κεντρ-ηνεκής, -ές (*ένέγκω), κεντρισμένος ή υποκινημένος, σε Ομήρ. Ιλ.

κεντρίζω, μέλ. — *ίσω* = *κεντέω*, κεντρίζω, τρυπώ, κεντώ, τσιμπώ, σε Ξεν.· μεταφ., *έρωσ κ.*, στον ίδ.

κεντρο-μᾶνής, -ές (μαίνομαι), αυτός που κεντά μαινόμενος ή αυτός που κεντρίζει μέχρι μανίας, σε Ανθ.

κέντρον, τό (κεντέω), κάθε αιχμηρό σημείο· **1. α)** το κέντρο των αλόγων, Λατ. *stimulus*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· επίσης, βούκεντρο, σε Πλάτ.· παροιμ., *πρὸς κέντρα λακτίζειν*, βλ. **λακτίζω**. **β)** μεταφ., παρακίνηση, παρόρμηση, έναυσμα, ερέθισμα, κίνητρο, σε Αισχύλ., Ευρ. **2.** όργανο βασανισμού, σε Ηρόδ.· μεταφ. στον πληθ., βασανιστήρια, σουβλιές, οξείς πόνοι, σε Σοφ. **3.** κεντρί μελισσών και σφηκών, σε Αριστοφ.· λέγεται για σκορπιό, σε Δημ.· μεταφ., λέγεται για την εντύπωση που έκανε ο Σωκράτης, *ὥσπερ μέλιττα τὸ κ. έγκαταλιπών*, σε Πλάτ. **4.** περιστρεφόμενο σκέλος διαβήτη, κέντρο κύκλου, στον ίδ.

κεντρο-τύπης, -ές (τύπτω), χτυπημένος από κεντρί, σε Ανθ.

κεντρόω, μέλ. -ώσω (κέντρον), **1.** εξοπλίζω με κεντρί — Παθ., είμαι με κεντρί εφοδιασμένος, τσιμπώ, σε Πλάτ. **2.** πλήττω με κεντρί, σε Ηρόδ.

κέντρων, -ωνος, **ὁ**, κάποιος που υποφέρει τα σημάδια του κέντρον, απατεώνας που υποβάλλεται σε μαρτύριο, σε Αριστοφ.

κεντυρίων, -ωνος, **ὁ**, το Λατ. Centurio, σε Κ.Δ.

κέντωρ, -ορος, **ὁ** (κεντέω), αυτός που κεντρίζει, ηνίοχος, σε Ομήρ. Ιλ.

κένωσις, -εως, **ἡ** (κενώω), άδειασμα, εκκένωση, σε Πλάτ.

κεοίμην, ευκτ. του κείμαι.

κέοντο, Ιων. γ' πληθ. του κείμαι.

κέπφος, **ὁ**, θαλασσινό πουλί· μεταφ., γκαφατζής, κουτορνίθι, χαζός, σε Αριστοφ.

κεραία, **ἡ** (κεραία), **I. 1.** οτιδήποτε προεξέχει σαν κέρατο, ακροκέρατο, (όπως το Λατ. cornua antennarum), σε Αισχύλ., Θουκ. κ.λπ. **2.** προεξέχουσα δοκός γερανού, σε Θουκ. **3.** επιμήκης ξύλινη βέργα, σε Πλούτ.· λέγεται για τα διχαλωτά άκρα της ιερής ασπίδας των Ρωμαίων, στον ίδ. **4.** κορυφή των γραμμάτων, τελεία, σημείο, σε Κ.Δ. **5.** προεξέχουσα κορυφή βουνού, σε Ανθ. **II.** τόξο κατασκευασμένο από κέρατο, στον ίδ.

κεραΐζω, Επικ. παρατ. κεραΐζον, άορ. α' έκεραΐσα· (κεΐρω)· **I. 1.** λεηλατώ, σπαράζω, καταστρέφω, απογυμνώνω, σε Όμηρ., Ηρόδ. **2.** λέγεται για πλοία, βουλιάζω ή τα αχρηστεύω, σε Ηρόδ. **3.** λέγεται για έμβια όντα, προσβάλλω άγρια, φονεύω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. **II.** αρπάζω και μεταφέρω ως λεία, σε Ηρόδ.

κεραϊστής, -οῦ, **ὁ**, ληστής, καταστροφέας, σε Ομηρ. Ύμν.

κεραΐω, Επικ. αντί κεράω, ζωρότερον κέραιε, ανάμειξε το κρασί με λιγότερο νερό, σε Ομήρ. Ιλ.

κεράμεια, **ἡ** (κεραμεύς), κεραμική τέχνη ή επιδεξιότητα, σε Πλάτ.

Κεράμεικός, **ὁ**, συνοικία κεραμέων· στην Αθήνα δυο μέρη ονομάζονταν Κεραμεικός, το ένα μέσα και το άλλο έξω από τη Δίπυλο της Θρακικής Πύλης, σε Θουκ. κ.λπ.

κεράμειον, τό, εργαστήριο κεραμέα, σε Αισχίν.

κεραμεοῦς, -ᾶ, -οῦν (κέραμος), φτιαγμένος απο πηλό, πήλινος, σε Πλάτ.

κεράμευς, -έως, **ὁ** (κέράμος), **I.** κεραμέας, Λατ. figulus, σε Ομήρ. Ιλ.· παροιμ., κεραμεὺς κερανεΐ κοτέει, δυο από το ίδιο επάγγελμα δεν συμφωνούν ποτέ, σε Ησιόδ. **II.Κεραμεις**, Αττ. **Κεραμής**, οί, όνομα Αττικού δήμου, σε Αριστοφ. κ.λπ.

κεράμεύω, μέλ. -σω (κεραμεύς), **1.** είμαι κεραμέας, δουλεύω με το υλικό του πηλού, σε Πλάτ. κ.λπ. **2.** με αιτ., κ. τὸν κεραμέα, τον μεταχειρίζεται σαν κεραμική ύλη, στον ίδ.

κεράμικός, -ῆ, -όν (κέραμος), αυτός που ανήκει ή αναφέρεται στην κεραμική, σε Ξεν. κ.λπ.

κεράμινος, -η, -ον = κεραμεοῦς, σε Ηρόδ., Ξεν.

κεράμιον, τό (κέραμος), πήλινο αγγείο, κανάτα, Λατ. testa, σε Ηρόδ., Ξεν.

κεράμις, -ίδος, **ἡ**[ῆ] και -ῖδος (κέραμος), κεραμίδι ή πλακάκι μαρκίζας, σε Αριστοφ., Θουκ.

κεράμος, **ὁ**, **I.** ύλη κεραμέα, πηλός κεραμέα, σε Πλάτ. **II.** οτιδήποτε φτιαγμένο από χόμα, όπως· **1.** πήλινο αγγείο, κανάτα για κρασί, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· επίσης περιληπτικά, κεραμική, σε Αριστοφ.· κ. έσάγεται πλήρης οίνου, κανάτες γεμάτες κρασί, σε Ηρόδ. **2.** κεραμίδι και με περιληπτική σημασία, κεραμίδια της στέγης, σε Αριστοφ., Θουκ. **III.** ειρκτή, φυλακή, που χρησιμοποιείται για να δεσμεύσει κάποιον, σε Ομήρ. Ιλ.

κεράννυμι και **-ύω**· παρατ. *έκεράννυν*, μέλ. *κεράσω*, αόρ. *α' έκέρασα*, ποιητ. *κέρασα*, Επικ. *κέρασσα* — Μέσ., αόρ. *α' έκερασάμην*, Επικ. *γ' ενικ. κεράσατο* — Παθ., μέλ. *κράθησομαι*, αόρ. *α' έκράθην [ā]*, επίσης *έκεράσθην*· παρακ. *κέκράμαι*, επίσης *κεκέρασμαι*· (*κεράω*)· **I**. ανακατεύω, αναμειγνύω (πρβλ.

κράσις)· **1**. κυρίως λέγεται για την αραιώση του κρασιού με νερό, σε Ομήρ. Οδ., Αττ.· ομοίως στη Μέσ., *ότε περ οἶνον κέρωνται*, όταν ανακατεύουν το κρασί τους, σε Ομήρ. Ιλ.· *κρητήρα κεράσατο*, του ανακάτεψε ένα κύπελο, σε Ομήρ. Οδ. — Παθ., *κύλιξ ἴσον ἴσω κεκραμένη*, κύπελλο αναμειγμένο μισό-μισό με νερό και κρασί, σε Αριστοφ. **2**. ψυχραίνω ή βάφω μέσω του ανακατέματος, *θυμῆρες κεράσσα*, έχοντας αναμειρίζει (το νερό) σε κατάλληλη θερμοκρασία, σε Ομήρ. Οδ. **3**. γενικά, ανακατεύω, αναμειγνύω, ρυθμίζω, μετριάζω, Λατ. *tempero*, λέγεται για καιρικές συνθήκες, *ῶραιμάλιστα κεκραμένοι*, οι πιο εύκρατες εποχές, σε Ηρόδ.· *οὐ γήρας κέκραται γενεᾶ*, κανένας γέρος δεν αναμειγνύεται με τη φυγή, δηλ. δεν έχει ηλικιωμένους, σε Πίνδ.· λέγεται για νοητικές καταστάσεις, σε Πλάτ. **II**. γενικά, αναμειγνύω, ανακατεύω, Λατ. *attempero*, *έκ τινος*, κάποιο πράγμα, στον ίδ.· *φωνή μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων και Δωρίδος έκράθη*, σε Θουκ.

κεραο-ξόος, -ον (ξέω), αυτός που λαξεύει ή γυαλίζει το κέρατο, δηλ. για να φτιάξει τόξα, σε Ομήρ. Ιλ.

κεράος, -ά, -όν (κέρας), **I**. με κέρατα, σε Όμηρ., Θεόκρ. **II**. φτιαγμένος από κέρατο, κεράτινος, σε Ανθ.

κερα-οὔχος, -ον (έχω) = *κεροὔχος*, σε Ανθ.

κέρας, τό, γεν. *κέρατος*, Επικ. *κέραος*, Αττ. επίσης *κέρως*· δοτ. *κέρᾶτι*, *κέραι*, *κέρᾶ*· δυικ. *κέραε*, *κέρᾶ*, *κεράοιν*, πληθ. ονομ. *κέραα*, *κέρᾶ*, γεν. *κεράων*, *κεράων*, δοτ. *κέρᾶσι* (*κέρᾶσι*, στον Όμηρ.), Επικ. *κεράεσσι*· η Ιων. κλίση είναι *κέρας*, *κέρεος*, *κέρει*, πληθ. *κέρεα*, *κερέων*· **I**. κέρατο ζώου, όπως των βοδιών, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὀφθαλμοὶ δ' ὠσεὶ κέρα ἔστασαν*, τα μάτια του στέκονταν ακίνητα και σκληρά ως κέρατα, σε Ομήρ. Οδ. **II**. κέρατο,σαν ύλη, *αἱ μὲν γὰρ (αἱ πύλαι) κέραεσσι τετεύχεται*, κεράτινες πόρτες μέσω των οποίων έρχονταν τα αληθινά όνειρα, στο ίδ. **III**. οτιδήποτε φτιαγμένο από κέρατο, **1**. τόξο, σε Ομήρ. Ιλ., Όμηρ., Θεόκρ. **2**. λέγεται για μουσικά όργανα, κέρατο που χρησιμεύει ως σάλπιγγα, σε Ξεν.· *αυλός*, σε Λουκ. **3**. κέρατο που χρησιμεύει στο ποτό, σε Ξεν. **IV**. *βοδός κ.*, κεράτινο προστατευτικό ή σύριγγα, στα οποία προσαρμοζόταν το μολυβδένιο βαρύδιο (*μολύβδαινα*) της πετονιάς, σε Όμηρ. **V**. *κέρατα*, τα άκρα από το κέρατο, με τα οποία εφοδιαζόταν η γραφίδα (από καλάμι), σε Ανθ. **VI**. βραχίονας ή διακλάδωση ποταμού, σε Ησίοδ., Θουκ. **VII**. πτέρυγα στρατεύματος ή στόλου, σε Ηρόδ., Αττ.· *κατὰ κέρας προσβάλλειν, επιπίπτειν*, προσβάλλει από τα πλάγια, σε Θουκ., Ξεν.· *ἐπικέρας ἄγειν*, οδηγώντας τα πλοία ή το στρατό σε όρθια γραμμή, δηλ. σε στήλη, και όχι σε ευρύ μέτωπο, Λατ. *agmine longo*, σε Ηρόδ., Αττ. **VIII**. οποιαδήποτε προεξοχή, π.χ. κορυφή βουνού, σε Ξεν.

κέρασσε, Επικ. αντί *έκέρασε*, *γ' ενικ. αορ. α' του κεράννυμι*.

κεράστης, -ου, κλητ. *κεράστα*, *ό*, αυτός που έχει κέρατα, *έλαφος*, σε Σοφ., Ευρ.· θηλ. **κεραστής, -ίδος**, λέγεται για την Ιώ, σε Αισχύλ.

κεραστός, -ή, -όν (κεράννυμι), ανακατεμένος, αναμειγμένος, σε Ανθ.

κερασ-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που φέρει κέρατα, αυτός που έχει κέρατα, σε Ευρ.

κερατέα ή -ία, ή, ξυλοκέρατο ή χαρουπιά (Αραβ. *kharaob*)· οι καρποί της, *κεράτια*, *τά*, ονομάζονται και ως «το ψωμί του Αγ. Ιωάννη», επειδή πιστευόταν ότι ήταν οι καρποί που έφαγε στην ερημιά, σε Κ.Δ.

κεράτινος[ᾱ], -η, -ον (κέρας), από κέρατο, σε Ξεν.

κεράτιον[ᾱ], τό, υποκορ. του *κέρας*, βλ. [κερατέα](#).

κεράτων, -ώνος, ὁ (κέρας), φτιαγμένος από κέρατα, σε Πλούτ.

κεραύνειος, -ον (κεραυνός), αυτός που διαφεντεύει τον κεραυνό, σε Ανθ.

κεραύνιος, -α, -ον και -ος, -ον, I. λέγεται για τον κεραυνό, σε Αισχύλ., Ευρ. 2. χτυπημένος από κεραυνό, σε Σοφ., Ευρ.

κεραυνοβολέω, I. εξακοντίζω, λέγεται για τον κεραυνό, σε Ανθ. **II.**

προπαροξ., **κεραυνόβολος, -ον**, Παθ. χτυπημένος από κεραυνό, σε Ευρ.

κεραυνο-βόλος, -ον (βάλλω), I. αυτός που πλήττει με κεραυνό, που κάνει φασαρία ρίχνοντας κεραυνούς, σε Ανθ. **II.** προπαροξ. *κεραυνό-βολος, -ον*, Παθ., αυτός που έχει πληγεί, χτυπηθεί από κεραυνό, σε Ευρ.

κεραυνο-βρόντης, -ου, ὁ (βροντάω), αυτός που εξακοντίζει και αστράφτει τον κεραυνό, σε Αριστοφ.

κεραυνο-μάχης, ὁ, αυτός που παλεύει με τον κεραυνό, σε Ανθ.

κεραυνός, ὁ, I. κεραυνός, αστροπελέκι, Λατ. *fulmen*, σε Όμηρ. κ.λπ.· γενικά, κεραυνός· αλλά ο κεραυνός αρχικά ήταν *βροντή*, Λατ. *tonitru*· η αστραπή ήταν *στεροπή*, Λατ. *fulgur*. **II.** μεταφ., *κεραυνὸν ἐν γλώσση φέρειν*, λέγεται για τον Περικλή, σε Πλούτ.

κεραυνο-φαής, -ές (φάος), αυτός που λάμπει σαν κεραυνός, σε Ευρ.

κεραυνο-φόρος, -ον, αυτός που χειρίζεται τον κεραυνό, σε Πλούτ.

κεραυνόω, μέλ. -ώσω, πλήττω με κεραυνούς, σε Ηρόδ. — Παθ., *κεραυνωθεῖς*, σε Ησίοδ., Πλάτ. κ.λπ.

κεράω, Επικ. ριζικ. τύπος του *κεράννυμι*, μτχ. *κερῶν*, σε Ομήρ. Οδ. — Μέσ., στην προστ. *κεράασθε* (επιμηκ. από το *-ᾶσθε*), στο ίδ.· γ' πληθ. παρατ.

κερόωντο, σε Ομήρ. Ιλ.

Κέρβερος, ὁ, ο Κέρβερος, ο σκύλος του Άδη με τα σαράντα κεφάλια, που φρουρούσε την πύλη του Κάτω Κόσμου, σε Ησίοδ.· έπειτα, θεωρείτο ότι είχε τρία κεφάλια και σώματα, σε Ευρ.

κερδαίνω, μέλ. -ἄνω, Ιων. *-ανέω*, επίσης *κερδήσω* και *κερδήσομαι*· αόρ. *ἀ' ἐκέρδᾶνα*, Ιων. *-ηνα*, επίσης *ἐκέρδησα*· παρακ. *κεκέρδηκα*· (κέρδος)· **I. I.**

κερδίζω, αποφέρω κέρδος ή ωφέλεια, προσπορίζομαι, *κακὰ κ.*, αποκτώ παράνομα κέρδη, σε Ησίοδ.· *κ. ἔκ*· ή *ἀπό τινος*, σε Ηρόδ., Αττ.· *πρός τινος*, σε Σοφ.· *τί κερδανῶ*; τί θα κερδίσω απ' αυτό; σε Αριστοφ.· με μτχ., κερδίζω από το να κάνω, *οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς*, σε Αισχύλ. κ.λπ. **2.** απόλ., αποκτώ κέρδος, αποκτώ ωφέλεια, πλεονέκτημα, σε Ηρόδ., Αττ.· εμπορεύομαι, κάνω εμπόριο, σε Σοφ.· *κ. ἔπη*, αποδέχομαι όμορφα λόγια, στον ίδ. **II.** όπως το *ἀπολαύω*, πορίζομαι ζημία, ζημιώνομαι από κάτι, όπως *δάκρυα κ.*, σε Ευρ.· *κ. ζημιάν*, σε Κ.Δ.

κερδᾶλέος, -α, -ον (κέρδος), I. δόλιος, πανούργος, ποικίλος, ευφυής, σε Όμηρ.· λέγεται για την αλεπού, σε Αρχίλ. παρά Πλάτ. **II.** λέγεται για πράγματα, επικερδής, ωφέλιμος, *κερδαλέωτερον*, σε Ηρόδ.· *τὸ κ. = κέρδος*, σε Αισχύλ., Θουκ.· επίρρ. *-λέως*, προς ωφέλεια κάποιου, σε Θουκ.

κερδᾶλέο-φρων, -ον (φρήν), αυτός που έχει πανούργο μυαλό, σε Ομήρ. Ιλ.

κερδίων, -ον (ἴ Επικ., ἴ Αττ.), γεν. *-ονος*, **I.** συγκρ. (με θετικό βαθμό σε αχρηστία, από το *κέρδος*), περισσότερο επικερδής, σε Ομήρ. κ.λπ. **II.**

κέρδιστος, -η, -ον, υπερθ., περισσότερο δόλιος, πανουργότατος, σε Αισχύλ., Σοφ.

κέρδος, -εος, τό, I. 1. κέρδος, ωφέλεια, πλεονέκτημα, Λατ. *lucrum*, σε Ομήρ. Οδ.· *ποιεῖσθαί τι ἐν κέρδει*, το *lucro arponere* του Οράτιου, σε Ηρόδ.· ομοίως, *κέρδος ἡγεῖσθαί τι ἢ νομίζειν τι*, σε Ευρ., Θουκ. **2.** επιθυμία κέρδους, *αγάπη*

για ωφέλεια, σε Πίνδ., Τραγ. **II**. στον πληθ., πανούργα, δόλια τεχνάσματα, απάτες, σε Όμηρ.

κερδοσύνη, ή όπως το *κερδαλεότης*, πανουργία, δόλος, πολυτροπία· δοτ., *κερδοσύνη* ως επίρρ., με πανουργία, δόλια, σε Όμηρ.

κερδώ, -όος, συνηρ. -οῦς, ή (*κέρδος*), η πανούργα, δηλ. η αλεπού, σε Πίνδ., Αριστοφ.

κερδῶς, -α, -ον (*κέρδος*), **I**. αυτός που αποφέρει κέρδος, λέγεται για τον Ερμή, σε Λουκ. κ.λπ. **II**. (*κερδώ*) όπως την αλεπού, με πανουργία, δόλιος, σε Βάβρ.

κέρεα, τά, Ιων. αντί *κέραα*, *κέρᾶτα*, πληθ. του *κέρας*.

κερεέω, Επικ. αντί *κερῶ*, απαρ. μέλ. του *κείρω*.

κερκίδο-ποιική (ενν. *τέχνη*), ή, τέχνη κατασκευής κερκίδων (*κερκιδοποιός*), σε Αριστ.

κερκίζω, κάνω το ύφασμα πυκνό με την *κερκίδα*, σε Πλάτ.

κερκίς, -ίδος, ή (*κρέκω*), **I**. στον όρθιο ιστό, ράβδος, μαστούνι, βέργα ή χτένι με το οποίο τα νήματα του υφαιδιού χτυπούσαν και έκαναν πυκνό το ύφασμα, σε Όμηρ., Σοφ. κ.λπ. **II**. κάθε λεπτή, μακριά και ευθεία ράβδος, ράβδος μέτρησης, σε Ανθ.· το μεγάλο οστό του ποδιού, οστό κνήμης, «καλάμι» ποδιού, σε Πλούτ.

κέρκος, ή, ουρά ζώου, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ.

κέρκουρος ή **κερκοῦρος**, ό, ελαφρύ πλοιάριο, βάρκα, ιδίως των Κυπρίων, σε Ηρόδ.

Κέρκυρα, ή, το νησί της Κέρκυρας (Κορφοί), σε Ηρόδ. κ.λπ.· επίθ.

Κερκυραῖος, -α, -ον, Κερκυραϊκός, στον ίδ. κ.λπ.· τὰ **Κερκυραϊκά**, ζητήματα τα σχετικά με την Κέρκυρα, σε Θουκ.

Κέρκ-ωψ, -ωπος, ό (*κέρκος*)· **1**. οι Κέκρορες ήταν είδος μυθικών ανθρωποπιθήκων, σε Ηρόδ. **2**. μεταφ., άνθρωπος δόλιος, πανούργος, σε Αισχίν.

κέρμα, -ατος, τό (*κείρω*), **1**. τεμάχιο· απ' όπου, μικρό νόμισμα, οβολός, στον πληθ., μικρά κέρματα, «ψιλά», σε Αριστοφ. **2**. γενικά, μικρά εμπορεύματα, σε Ανθ.

κερματίζω, μέλ. Αττ. -ιῶ, **I**. κόβω σε τεμάχια, κατακόπτω, ψιλοκόβω, σε Πλάτ. **II**. κόβω σε μικρά νομίσματα, σε Ανθ.

κερμάτιον, τό, υποκορ. του *κέρματος*, σε Ανθ.

κερματιστής, -οῦ, ό (*κερματίζω*), αργυραμοιβός, σε Κ.Δ.

κέρνας, -εος, τό, μεγάλο πήλινο πιάτο, μέσα στο οποίο προσφέρονταν τα φρούτα στους Κορυβάντες, το οποίο μεταφερόταν από ιερέα ή ιέρεια και αποκαλούνταν *κερνᾶς*, σε Ανθ.

κερο-βάτης, [ᾶ], -ου, ό (*κέρας*, *βαίνω*), αυτός που έχει πόδια από κέρατα, με οπλές στα πόδια, σε Αριστοφ.

κερο-βόας, -ου, ό (*βοάω*), αυτός που ηχεί σαν κέρατο, λέγεται για κεράτινο αυλό, σε Ανθ.

κερό-δετος, -ον, δεμένος μαζί ή φτιαγμένος από κέρατο, σε Ευρ.

κερόεις, -όεσσα (συνηρ. -οῦσσα), -όεν (*κέρας*), **I**. κερασφόρος, σε Ευρ. **II**. κατασκευασμένος από κέρατο, λέγεται για τον αυλό, σε Ανθ.

κερ-οίαξ, -ᾶκος, ό, σχοινί που ανήκει στις αντένες πλοίων, σε Λουκ.

κερο-τύπέω (*τύπτω*), κτυπώ με τα κέρατα — Παθ., λέγεται για πλοία στην καταιγίδα, «τσακισμένα», «ραπισμένα», «θαλασσοδαρμένα», σε Αισχύλ.

κερ-ουλκός, -ή, -όν (*έλκω*), αυτός που σύρεται από τα κέρατα· Παθ., λέγεται για το τόξο που ήταν από διακοσμημένο κέρατο, σε Ευρ.

κερουτιάω (κέρας), κινώ βίαια τα κέρατα προς τα πάνω, Λατ. cornua tollere· μεταφ., λέγεται για πρόσωπα, επαίρομαι, κουνώ επιδεικτικά το κεφάλι, σε Αριστοφ.

κερουχίς, -ίδος, θηλ. του επόμε., σε Θεόκρ.

κερο-οὔχος, -ον (ἔχω), αυτός που έχει κέρατα, κεροσφόρος, σε Βάβρ.

κερο-φόρος, -ον (φέρω) = *κερασφόρος*, αυτός που έχει κέρατα, σε Ευρ.

κέρσα, Επικ. αόρ. α΄ του *κείρω*.

κερτομέω, μέλ. -ήσω (*κέρτομος*), περιπαίζω, σκύπτω, περιγελώ, με αιτ. προσ., σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ., Ευρ.· απόλ., χλευάζω, σαρκάζω, σε Ομήρ. Οδ. — Παθ., λοιδορούμαι, περιφρονούμαι, σε Ευρ.

κερτόμησις, -εως, ἡ, γιουχάισμα, σκώμμα, εμπαιγμός, σε Σοφ.

κερτομία, ἡ, = το προηγ.· στον πληθ., *κερτομίας ἦδ' αἴσλα μυθήσασθαι*, σε Ομήρ. Ιλ.· *κερτομίας καὶ χεῖρας ἀφέξω*, σε Ομήρ. Οδ.

κερτόμιος και κέρτομος, -ον (κέαρ, τέμνω), **I.** αυτός που κεντά την καρδιά, πειρακτικός, λοιδορός, ονειδιστικός, σε Ομήρ. Οδ.· *Δίακερτομίους ἐπέεσσι*, σε Όμηρ.· επίσης, *κερτομίοισι* (χωρίς το *ἐπέεσσι*), στον ίδ.· *κέρτομα βάζειν*, σε Ησίοδ.· *χόροι κέρτομοι*, υβριστικοί, σε Ηρόδ. **II.** σκωπτικός, απατηλός, *κέρτομος χαρά*, σε Ευρ.

κέρχη, ἡ, είδος γερακιού, βραχοκιρκινέζο· επίσης **κερχηίς**, συνηρ.

κερχηίς, ἦδος, ἡ, σε Αριστοφ.

κέσκετο, Ιων. γ΄ ενικ. παρατ. του *κεῖμαι*.

κεστός, -ή, -όν (κεντέω), **1.** κεντητός, κεντημένος, ραμμένος, *κεστός ἱμάς*, λέγεται για τη μαγική ζώνη της Αφροδίτης, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** *ἐπειτα, κεστός, ὁ*, ως ουσ., Λατ. cestus, σε Ανθ., Λουκ.

κέστρα, ἡ (κεντέω), ψάρι που εκτιμούσαν πολύ οι Έλληνες, σε Αριστοφ.

κευθάνω, ποιητ. αντί *κεύθω*, σε Ομήρ. Ιλ.

κευθμός, ὁ, = το επόμε., σε Ομήρ. Ιλ.

κευθμών, -ῶνος, ὁ (κεύθω), **1.** κρυψώνα, κρύπτη, τρύπα, γωνία για κρύψιμο, σε Ομήρ. Οδ.· *κευθμῶνες ὀρέων*, τα σπήλαια των βουνών, σε Πίνδ., Ευρ. **2.** λέγεται για τον Κάτω Κόσμο, η Άβυσσος, σε Ησίοδ., Αισχύλ. **3.** στον Αισχύλ. Ευμ. 805 *ἄδυτον*, ιερό, ναός, άδυτο.

κεύθοισα, Δωρ. αντί -ουσα, θηλ. μτχ. του *κεύθω*.

κεῦθος, -εος, τό = *κευθμών, ὑπὸ κεύθεισι γαίης*, στα έγκατα της γης, σε Όμηρ.· στον ενικ. *κ.νεκύων*, σε Σοφ.· *κ. οἴκων*, τα ενδότερα του οίκου, τα μέσα δωμάτια, όπως το *μυχός*, σε Ευρ.

κεύθω, μέλ. *κεύσω*, αόρ. α΄ *ἔκευσα*· Επικ. αναδιπλ. υποτ. αορ. β΄ *κεκύθω*· παρακ. *κέκευθα*, υπερσ. *έκεκεύθειν*, Επικ. *κεκεύθειν*· **I. 1.** καλύπτω εντελώς, κατακαλύπτω, αποκρύπτω, λέγεται για τάφο, *ὅπου κάθε γαῖα*, όπου η γη τον κάλυπτε, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, *ὄν οὐδὲ καθανόντα γαῖα κ.*, σε Αισχύλ.· επίσης, *ὅπότ' ἂν σε δόμοι κεκύθωσι*, δηλ. όταν μπήκες στο σπίτι, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ.· παρακ. περιέχω, περιλαμβάνω, σε Όμηρ., Σοφ. **2.** καλύπτω, και στον παρακ., διατηρώ καλυμμένο, σε Όμηρ.· *οὐκέτι κεύθετε βρωτὸν οὐδὲ ποτῆτα*, δεν μπορείτε πλέον να κρύψετε ούτε την τροφή, ούτε το ποτό σας, σε Ομήρ. Οδ.· *κ. τι ἔνδον καρδίας*, σε Αισχύλ.· *κ. μῆνιν*, υποθάλπω, ανατρέφω τον θυμό, σε Ευρ. **3.** με διπλή αιτ., *οὐδὲ σε κεύσω (ταῦτα)*, ούτε θα τα αποκρύψω από εσένα, σε Ομήρ. Οδ. **II.** στους Τραγ. μερικές φορές αμβ., είμαι κρυμμένος, παραμένω κρυφός, ιδίως, στον παρακ., σε Αισχύλ., Σοφ.

κεφαλάδιον, τό, υποκορ. του *κεφάλαιον*.

κεφάλαιος, -α, -ον (κεφαλή), **I. 1.** λέγεται για το κεφάλι· μεταφ., όπως το Λατ. capitalis, αρχικός, κύριος, πρώτος, σε Αριστοφ. **II. 1.** ως ουσ.,

κεφάλαιον, τό, το κεφάλι, στον ίδ. **2.** το κύριο ή βασικό σημείο, η ουσία του ζητήματος, σε Πίνδ., Θουκ. κ.λπ.· *έν κεφαλαίῳ ή ὡς έν. κ., εἶπεῖν*, μιλῶ συνοπτικά, περιληπτικά, σε Ξεν. κ.λπ.· *έν κεφαλαίοις ὑπομνήσαι ἀποδειξαι, περιλαβεῖν τι*, σε Θουκ. **3.** λέγεται για προσωπα, η κεφαλή, ο αρχηγός, σε Λουκ. **4.** λέγεται για χρήματα, το κεφάλαιο, Λατ. *caput*, αντίθ. προς τον τόκο, σε Πλάτ. κ.λπ.· το συνολικό άθροισμα, σε Δημ. **5.** επιστέγασμα, ολοκλήρωση ενός πράγματος, μέγιστη αδικία, στον ίδ.· *κ. ἐπιτιθέναι ἐπί τινι*, Λατ. *corollam imponere rei*, σε Πλάτ.

κεφαλαίῳ, μέλ. -*ώσω*, **I.** εντάσσω σε κεφάλαια, συνοψίζω, δηλώνω περιληπτικά, σε Θουκ. **II.** πλήττω στο κεφάλι, σε Κ.Δ.

κεφαλαί-ώδης, -*ες (εἶδος)*, αρχικός, κύριος, πρώτιστος, σε Λουκ.· *επίρρ. -δῶς*, συνοπτικά, περιληπτικά, σε Αριστ.

κεφαλαίωμα, -*ατος, τό (κεφ-λαίῳ)*, συνολικό άθροισμα, σε Ηρόδ.

κεφαλ-αλγής, -*ές (άλγέω)*, αυτός που προκαλεί πονοκέφαλο, σε Ξεν.

κεφαλαλία, ή, πονοκέφαλος· *έπειτα -αργία, ή*, σε Λουκ.

κεφαλή, ή, **I. 1.** κεφάλι ανθρώπου ή ζώου, σε Όμηρ. κ.λπ.· *κατά κεφαλῆς*, Επικ. *κάκ κεφαλῆς*, πάνω από το κεφάλι, στον ίδ.· *κάκ κεφαλῆν*, στο κεφάλι, σε Ομήρ. Ιλ.· *ές πόδας έκ κεφαλῆς*, από το κεφάλι ως τα πόδια, στο ίδ.· *ἐπί κεφαλῆν*, με το κεφάλι προς τα κάτω, κατωκέφαλα, με το κεφάλι μπροστά, σε Ηρόδ., Πλάτ. κ.λπ. **2.** το κεφάλι, αντί για ολόκληρο το ανθρώπινο σώμα, σε Όμηρ.· *ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ*, όπως ο εαυτός μου, σε Ομήρ. Ιλ.· *φίλη κ.*, Λατ. *carum caput*, στο ίδ.· με αρνητική σημασία, *ὄ κακαί κεφαλαί*, σε Ηρόδ.· *ὄ μισαρά κ.*, σε Αριστοφ. **3.** το κεφάλι, δηλ. η ζωή, *παρθέμενοι κεφαλάς*, διακινδυνεύοντας το κεφάλι τους, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για κατάρες, *ές κεφαλῆν τρέποιτ' ἐμοί*, ας πέσει στο κεφάλι μου! σε Αριστοφ. κ.λπ. **II.** γενικά, *κ. σκορόδου*, κεφάλι σκόρδου, στον ίδ.· *χειλος ή στεφάνη αγγείου*, σε Θεόκρ.· προεξοχή τοίχου, σε Ξεν.· στον πληθ., *πηγή ποταμού*, σε Ηρόδ. **III.** μεταφ., όπως το *κεφάλαιον*, η κορωνίδα, το συμπλήρωμα πράγματος, σε Πλάτ.

κεφαλήφι, -*ῆφι*, Επικ. γεν. και δοτ. του *κεφαλή*.

κεφαλίνοσ, ὄ, θαλασσινό ψάρι = *βλεψίας*, Δωρ. παρά Αθην.

κεφάλιον[ᾶ], τό, υποκορ. του *κεφαλή*, σε Πλούτ.

κεφαλίς, -*ίδος, ή, I.* υποκορ. του *κεφαλή*. **II.** μέρος παπουτσιού, σε Αριστ.

III. κεφάλαιο, σε Κ.Δ.

κέχανδα, παρακ. του *χανδάνω*.

κεχάραγμαί, Παθ. παρακ. του *χεράσσω*.

κεχάρηκα, **κεχάρημαι[ᾶ]**, Ενεργ. και Παθ. παρακ. του *χαίρω*.

κεχάρησεμεν, Επικ. απαρ. μέλ. του *χαίρω*.

κεχάρησεται, γ' ενικ. Επικ. Μέσ. μέλ. του *χαίρω*.

κεχάρητο[ᾶ], -*ηντο*, Επικ. γ' ενικ. και πληθ. Παθ. υπερσ. του *χαίρω*.

κεχάρηώς, Επικ. μτχ. παρακ. του *χαίρω*.

κεχᾶρισμένος, μτχ. Παθ. παρακ. του *κᾶρίζομαι*.

κεχᾶριστο, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του *χερίζομαι*.

κεχᾶριτωμένος, μτχ. Παθ. παρακ. του *χαριτόω*.

κεχᾶροίατο, Επικ. αντί -*οιντο*, γ' πληθ. Παθ. υπερσ. του *χαίρω*.

κεχᾶροντο[ᾶ], γ' πληθ. Επικ. αναδιπλ. Μέσ. αορ. β' του *χαίρω*.

κέχηνα, παρακ. του *χάσσω*.

Κεχηναῖοι, -*ων, οί*, Κωμική λέξη αντί *Αθηναῖοι*, «Χαχάδες» αντί Αθηναίοι, σε Αριστοφ.

κέχλᾶδον, ποιητ. αναδιπλ. αορ. β' του *χλάδα*.

κεχλᾶδώς, μτχ. παρακ. του *χλάζω*.

κεχλίαιγκα, παρακ. του χλιαίνω.

κεχλιδώς, μτχ. παρακ. του χλίω.